

Det medfører dyrere medicin i almen praksis, i den udstrækning den manglende leverance ikke kan kompenseres af omkostningsbesparelser, og det er ikke muligt fuldt ud.

ad § 61

Ministeriet har i lovbemærkningerne stadig ikke løst problemerne omkring medicineringen af de ambulante behandlede patienter. En gruppe af befolkningen får gratis medicin via sygehusene, mens en anden gruppe med en recept må gå til de private apoteker og selv betale for deres medicin.

ad § 61, stk. 3

Med henvisning til lovbemærkningerne til stk. 2 er det uforståeligt, at der foreslås hjemmel til, at leverance fra sygehusapoteker kan finde sted til *primærkommunale* institutioner.

Der har ikke været påvist noget behov for at udvide sygehusapotekernes aktionsradius, og sådanne leverancer har ikke lovligt kunnet finde sted under 54-loven.

Medicinforbruget på et plejehjem adskiller sig på mange måder fra forbruget på et sygehus, og der er hverken samfundsmæssige eller samfundsøkonomiske hensyn, der taler for, at medicinforsyningen til disse institutioner skal varetages af et sygehusapotek. Der er ikke i lovbemærkningerne eller andetsteds fremført nogen dokumentation for hensigtsmæssigheden af leverancer fra sygehusapoteker til primærkommunale institutioner, endsize behovet herfor. I øvrigt heller ikke, hvad angår de af amterne ejede plejehjem, hvis medicinleverancer i nogle tilfælde *uden den fornødne tilladelse* fra indenrigsministeren er varetaget af et sygehusapotek. Det findes heller ikke omtalt, at de private apoteker gennem mange år har erfaring i at varetage lægemiddelforsyningen til disse institutioner, og der er gennem de senere år anvendt mange ressourcer på at undersøge behov og yde god farmaceutisk service til plejehjem.

§ 61, stk. 3, bør derfor begrænses til at omfatte statsinstitutioner, som svarer til, hvad der i dag er gældende, dvs. »og i særlige tilfælde endvidere til kommunale institutioner, der ligger i samme kommune som sygehusapoteket« bør udgå.

ad §§ 62-65

Ingen bemærkninger.

ad kapitel 14

Det fremgår af lovbemærkningerne, at den særlige pensionsbestyrelse bortfalder, og at administrationen i en overgangsperiode skal varetages af sundhedsstyrelsen. Derved bortfalder medlemmernes repræsentation i ordningen, således at de faglige repræsentanter ikke mere kan bidrage til sagsbehandlingen med oplysninger om særlige faglige forhold, der ikke kan være hverken sundhedsstyrelsen eller finansministeriets lønnings- og pensionsdepartement bekendt.

Det er derfor nødvendigt, at der på anden vis sikres tilvejebringelse af en ordning til at sikre, at alle relevante oplysninger indgår i sagsbehandlingen.

ad § 66

Af lovbemærkningerne fremgår, at apotekerne kun får pension svarende til ansættelser i statens lønramme 34.

En apotekers tilsigtede gennemsnitsindtægt svarer i dag til ansættelse i *lønramme 37 + særligt tillæg*.

Der er misforhold mellem pensionen og gennemsnitsindtægten. Det må anses for rimeligt, at pensionen sættes i relation til den tilsigtede gennemsnitsindtægt.

Apotekernes mulighed for selvpensionering er ikke mere den samme som i 1954 ved gældende lovs vedtagelse. Denne opfattelse støttes af Apotekerfondens bestyrelse i dens kommentarer til udkast I til lov om apoteksvirksomhed af januar 1978.

ad § 68-69

Ingen bemærkninger.

ad § 70

Ingen bemærkninger.

ad § 71 samt bemærkningerne til § 25

Sundhedsstyrelsens rolle i forbindelse med forfremmelsesproceduren giver anledning til stor betænkelighed fra fagligt hold. Det drejer sig især om udformningen af udtalelserne fra bedømmelsesnævnet til sundhedsstyrelsen.

Bedømmelsesnævnet får efter forslaget til opgave at foretage en vurdering af ansøgerens kvalifikationer i relation til den enkelte